

[Hanna Reintoft.]

straffebestemmelser, der kunne virke præventivt på udlejere og dæmpe deres lyst til at forsøge ulovligheder.

Det kan ikke være nogen ubekendt, at mange udlejere år efter år forsøger sig med ulovlige lejeforhøjelser, ulovlige varmeregninger og i det hele taget ulovligheder over for lejerne. De gør det i bevidstheden om, at den eneste straf, de får, er, at de kan blive tvunget til at betale pengene tilbage igen, hvis lejerne vel at mærke opdager det og tør føre sag på det. Det er jo ikke bare udlejere af hajtypen Bassan, der benytter sig af disse metoder, det er almindeligt blandt alle mulige tømmermestre, generalkonsuler, og hvad ved jeg.

De øvrige punkter i socialdemokratiets forslag til beslutning kan vi stort set gå ind for. Det er glædeligt, om end lidt bittersødt, kan vi vel nok sige, at konstatere, at socialdemokratiet, der i 1966 var med til at udpønsse boligforliget, nu har andre toner fremme. Der er flere interessante ting, som vi meget gerne ser der bliver forhandlet om, hvis det bliver muligt at finde en større samlet løsning på boligproblemet. Dog må vi sige, at vi ikke finder, at en gennemførelse af det socialdemokratiske forslag løser alle de problemer, vi har peget på, bl. a. i vore egne lovforslag.

Mit parti har tidligere mange gange givet udtryk for vort hovedsyn på, hvordan en ny bygge- og boligpolitik skal se ud. Det drejer sig om, at den private spekulation kommer ud af boligområdet, ikke blot som bygherre og udlejer, men også som pengespekulant. Boligens finansiering skal ikke ske over kræmmerbutikken Børsen, hvor vekselerere handler med menneskeboliger, som prangere handler med stude; det er faktisk sådan, det går til i dag. Som hospitaler, skoler, plejehjem og børneinstitutioner er samfundsopgaver, må og skal boligen også være det, og jeg tror egentlig ikke, vi kan finde et eneste partiprogram, hvor man ikke slår det fast; det kniber bare, når man skal til at lave den konkrete politik.

Spekulanternes muligheder for at tjene penge på boligen må rykkes op med rode i alle faser og afskygninger, staten må tage sit ansvar og sikre boligbyggeriet uden om dem, der lukrerer på det i dag, og hvis regeringen og hvis boligministeren forstod og

hørte lidt efter, hvad der skete ude i befolkningen, så ville man også forstå, at det er et af de stærkeste og mest ufravigelige politiske krav, der er ved at rejse sig.

Kai Moltke: Jeg skal ikke gå i enkeltheder om de foreliggende forslag. Det skulle være en gammel og sund regel, at førstebehandlingen er en principiel stillingtagen til den situation, der foreligger, og til hovedtrækene af de løsninger, der foreslås, medens enkeltheder henvises til de senere behandlinger, først og fremmest anden behandling.

Jeg kan derimod ikke lade være med at prøve på at trække en lille smule af perspektivet op. Hvad er det i grunden, vi her står over for i regeringens forslag? Det kan jo være meget vanskeligt at finde nogen linje i regeringens økonomiske politik overhovedet, men skal jeg formulere det helt korrekt og helt konkret, er det vel den, at regeringen ved denne lejlighed erkender, at man med hensyn til rentepolitikken og alt det andet rent ud indrømmer, at man ikke har noget perspektiv. Hvor vil man normalisere renten, når man har gennemført sine økonomiske foranstaltninger? Jeg er ikke alene om at fremføre det synspunkt her, for i et blad som Dansk Byggeri har man i det sidst udkomne nummer i og for sig en meget klar formulering af det, som ligger bag regeringens rentelåneordning. Det siges her, at i rentelåneordningen ligger en åben og klar indrømmelse fra de 3 regeringspartier af inflation som et uafvendeligt led i samfundsøkonomien. Regeringspolitikkerne tror ikke længere på, at 6½ pct. er det normale renteniveau, og man er ikke særlig langt fra at sige rent ud: vi magter ikke med de kendte politiske mulige midler at lægge byggepriserne i tømme.

Det er den situation, vi står i i dag, det er den enkle baggrund for hele debatten og for de forslag, som foreligger. Havde man så blot lidt perspektiv i rentepolitikken, ville det betyde en hel del. Det ville f. eks. betyde, at man kunne betragte dette som en overgangsperiode, indtil man nåede frem til et sundere klima. Men man har ikke en sådan overbevisning. Det er i og for sig mærkeligt, for jeg bladede efter i Danmarks-historien, og dér så jeg, at helt fra Christian den Femtes tid, og indtil liberalismen for alvor satte ind, havde man bestemmelser om, at en